

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 879/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 32 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kancelárie ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OPS1-P-177/2015 z 29. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 32, a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kancelárie ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) č. KM-OPS1-P-177/2015 z 29. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté oznámenie“).

2. Zo sťažnosti a z príloh vyplýva, že ministerstvo vnútra napadnutým oznámením nevyhovelo podaniu sťažovateľky označenému ako „*návrh na primerané odškodnenie z dôvodov porušenia ľudských práv, ujmy na zdraví, majetkovej a nemajetkovej ujmy*“, ktoré bolo podľa obsahu posúdené ako žiadosť o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

3. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha priznania finančného zadostučinenia z dôvodu ňou namietaného porušenia jej základných práv a slobôd nečinnosťou orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorú podľa jej slov neodstránilo ani ministerstvo vnútra, riadneho vyšetrenia veci odpojenia sťažovateľky od dodávok elektrickej energie a deložovania z bytu, odpovede na otázky týkajúce sa konania príslušného (sťažovateľkou bližšie neoznačeného) súdu, o ktorom sa sťažovateľka domnieva, že nie je v súlade s ústavou. Zo sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky boli splnené podmienky na priznanie náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci orgánmi činnými v trestnom konaní v súvislosti s:

a) bezdôvodným prerušením dodávky elektriny do domácnosti sťažovateľky v období od 10. 11. 2011 do 6. 3. 2012, pričom sťažovateľka uvádza, že na základe jej oznámenia vyšetrovateľ Policajného zboru začal vo veci vyšetrovanie pod ČVS: ORP-4533/KV-KE-2011, avšak následne 1. decembra 2011 došlo v danej veci povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - sídlisko KVP k rozhodnutiu o odmietnutí veci, keďže nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti rozhodnutiu o odmietnutí veci podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice II zamietnutá ako nedôvodná;

b) nezákonným a protiprávnym vypratáním jej bytu č. 10 nachádzajúceho sa v [REDACTED], kde mal súdny exekútor JUDr. Andrej Dembický podľa sťažovateľky riadiť postup privolanej policajnej hliadky.

4. Sťažovateľka navrhla vydať nález, ktorým ústavný súd skonštatuje porušenie ňou označených ústavných práv napadnutým oznámením ministerstva vnútra, prikáže

ministerstvu vnútra nestrane a nezaujate prešetriť predmetnú vec, prizná jej finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 000 eur a prikáže ministerstvu vnútra zabezpečiť s'ťažovateľke vhodný náhradný byt.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd bez potreby bližšieho rozboru napadnutého oznámenia ministerstva vnútra alebo uvádzania doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam s'ťažovateľky konštatuje, že napadnuté oznámenie ministerstva vnútra bolo s'ťažovateľke doručené 5. februára 2016.

6.1 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde s'ťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

6.2 Ak sťažovateľka zamýšľala brojiť priamo proti napadnutému oznámeniu ministerstva vnútra sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podanou ústavnému súdu, bola oprávnená tak urobiť najneskôr 5. apríla 2016. Sťažnosť bola podaná osobne ústavnému súdu až 11. mája 2016. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť nebola podaná v lehote predpokladanej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti.

6.3 Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre oneskorenosť.

7. Ako obiter dictum ústavný súd v súvislosti s predmetnou sťažnosťou poukazuje na ustanovenie § 16 ods. 4 prvú vetu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde“.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016